

Arrest

**nr. 87 402 van 11 september 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 28 juni 2011 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. DE FAUW en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 9 december 2009 een asielaanvraag in. Op 28 februari 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 20 mei 2011 bij arrest nr. 61 898 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 31 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Op 20 juni 2011 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 28 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoeker ter kennis gebracht op 30 juni 2011. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten (...) die een asielaanvraag heeft ingediend op 20/06/2011.

Overwegende dat betrokkene op 09/12/2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 28/02/2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 24/05/2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 20/06/2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene nu enkele originele documenten voorlegt waaronder: een verklaring waarin staat dat betrokkene school gelopen heeft in "U.H. (...) College", drie verklaringen van het vrederecht van U.C. (...) en van K. (...) waarin staat dat betrokkene woonde in respectievelijk U. (...) (van geboorte tot juli 2006) en K. (...) (van augustus 2006 tot zijn vertrek uit het land), een medisch attest waarin staat dat betrokkene in september 2006 behandeld is geweest voor een huidziekte in de "G. (...) Clinic", één verklaring van het vrederecht van C. (...) waarin staat dat betrokkene nog steeds gezocht wordt door onbekende mannen en dat betrokkene dus zeker niet mag terugkeren naar Sri Lanka met gevaar op eigen leven. Overwegende dat geen van deze bovenstaande documenten van die aard zijn dat ze de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal bij zijn eerste asielaanvraag kunnen wijzigen. Overwegende dat het schoolattest enkel bewijst dat betrokkene heeft school gelopen en niets zegt over zijn eventuele problemen in Sri Lanka. Overwegende dat de drie verklaringen van het vrederecht enkel bewijzen dat betrokkene op verschillende adressen heeft gewoond in Sri Lanka, iets wat door het CGVS nooit in twijfel werd getrokken. Overwegende dat het medisch attest enkel iets zegt over de medische behandeling die betrokkene kreeg en niets over de eventuele omstandigheden waarbij betrokkene deze huidziekte opliep. Overwegende dat de verklaring van de vrederechter over het mogelijke gevaar dat betrokkene zou lopen bij eventuele terugkeer, een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat deze documenten dus geen ander licht werpen op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat betrokkene bovendien zelf niet in staat is om de documenten te benoemen en iets te zeggen over de inhoud ervan. Overwegende dat betrokkene ook een envelop voorlegt waarin deze documenten zouden verzonden zijn. Overwegende dat deze envelop enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 51/8 en 51/10, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

"17. Artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006 luidt:

"(...)"

18.

Op grond van voormeld artikel kan de minister of zijn gemachtigde beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid ter uitvoering van art.50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen(hierna: Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4.

19.

In casu is dit bezwaarlijk het geval.

- a. De eerste asielaanvraag was gefundeerd op een vervolging die uitging van Sri Lankaanse militairen. Verzoeker, Tamil strijder, had zijn asielaanvraag dan ook hoofdzakelijk gefundeerd op dit gegeven.*
- b. Thans legt hij documenten voor waarbij zijn vrees tot vervolging blijkt aan de hand van documenten uitgaande van een Vrederechter te Sri Lanka waaruit blijkt dat hij gezocht wordt door onbekende mannen.*

Een nieuw onderzoek ten gronde dringt zich op.

20.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat niet toe dat de gemachtigde van de minister nieuwe gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek onderwerpt.

Het gaat enkel om een "prima facie" beoordeling.

Door zich toch reeds uit te spreken over de inhoud van bepaalde elementen en nieuwe documenten, met name het vonnis van de Vrederechter over het gevaar voor wat betreft de terugkeer naar Sri Lanka, heeft de gemachtigde ambtenaar zich ingelaten met een inhoudelijke beoordeling van de naar voor gebracht de nieuwe documenten, waarmee de "prima facie" beoordeling werd overschreden.

De bestreden beslissing schendt dan ook de artikel 48/3, 51/8 en 51/10, tweede lid Wet van 15 december 1980."

2.2. In een derde middel voert verzoeker "machtsoverschrijding" aan.

Verzoeker licht zijn middel toe als volgt:

"24. De argumentatie in de bestreden beslissing heeft niet te maken met de bevoegdheid van verwerende partij in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Er is sprake van machtsoverschrijding.

25. De bevoegdheid van gemachtigde van de minister in het kader van het artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet werd beperkt tot de beoordeling of de vreemdeling in verhouding tot de vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt at er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

26. De verwerende partij begin machtsoverdracht in door zich in de plaats te stellen van het commissariaat Generaal.

Enkel deze laatste instantie is bevoegd om zich uit te spreken over de bewijswaarde van een document neergelegd staving van een asielaanvraag.

27. Concreet werd door de gemachtigd ambtenaar een onderzoek gevoerd naar de voorgelegde documenten.

Er werd een inhoudelijk afweging gemaakt of de documenten, meer in bijzonder het document van het Vredegerecht te (...) waaruit blijkt dat verzoeker gezocht wordt in zijn land van herkomst een nieuw element uitmaakt om een tweede asielaanvraag te staven;

Hiermee heeft de ambtenaar zich in de plaats gesteld van het CGVS.

Er is derhalve sprake van machtsoverschrijding."

2.3. Gelet op de nauwe samenhang van het eerste en het derde middel worden deze samen behandeld.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting,

Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

De bestreden beslissing vermeldt artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10.

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.”

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de staatssecretaris toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris is in het raam van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Nadruk dient te worden gelegd op het feit dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in overweging werd genomen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag een attest van een college bijbracht van 31 mei 2011, waarin wordt gesteld dat hij van 2000 tot 2005 in het college school liep. Daarnaast diende hij vijf verklaringen die voor de vrederechter werden afgelegd in, waarvan er drie handelen over de verblijfplaats van verzoeker en het feit dat hij sinds 2007 gevlucht zou zijn. In een vierde verklaring wordt gewezen op het gevaar voor verzoekers leven bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Tenslotte legde verzoeker een medisch attest neer aangaande een huidziekte waarvoor hij gedurende twee weken behandeld werd en de enveloppe waarin de verschillende stukken zouden zijn verzonden.

Verzoeker verklaarde ter gelegenheid van zijn gehoor op 23 juni 2011 op de vraag "welke zijn de nieuwe elementen die u aanbrengt voor deze nieuwe aanvraag", het volgende:

"Een geschreven verklaring dat ik school heb gelopen in U. (...) -college, getekend door het schoolhoofd E. (...)

Verklaring van broer S.R. (vaag)

Verklaring ondertekend door vrederechter

Allerlei documenten (verklaringen gedaan voor vrederechter) die volgens kandidaat vluchteling zijn eerdere verklaringen ondersteunen. KV kan niet uitleggen wat in de verklaringen staat, hij vroeg een vriend "bewijs" op te sturen en kan zelf geen Engels lezen/begrijpen."

Verzoeker meent dat verweerder door zich reeds uit te spreken over de voorgelegde documenten, meer bepaald de verklaring voor de vrederechter afgelegd in verband met het gevaar dat verzoeker loopt bij een terugkeer naar Sri Lanka, een inhoudelijke beoordeling heeft gemaakt waarmee hij de 'prima facie' beoordeling overschreden.

De Raad wijst erop dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de Vreemdelingenwet ingevoegde (oud) artikel 50, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet (huidig artikel 51/8), met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van verweerder begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Verweerder motiveerde aangaande dit document het volgende:

"Overwegende dat geen van deze bovenstaande documenten van die aard zijn dat ze de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal bij zijn eerste asielaanvraag kunnen wijzigen. (...) Overwegende dat de verklaring van de vrederechter over het mogelijke gevaar dat betrokkene zou lopen bij eventuele terugkeer, een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat deze documenten dus

geen ander licht werpen op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat betrokkene bovendien zelf niet in staat is om de documenten te benoemen en iets te zeggen over de inhoud ervan."

De Raad merkt op dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van zijn *prima facie*-beoordeling wel degelijk kon overwegen dat de voor de vrederechter afgelegde verklaring *"een gesolliciteerd karakter heeft en geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven."* Het betreft een *prima facie* beoordeling die beperkt is tot de bewijswaarde in het licht van de eerdere asielaanvraag. Verzoeker betwist niet dat de verklaring aangaande zijn vrees voor vervolging afgelegd voor de vrederechter een gesolliciteerd karakter heeft. Waar verzoeker stelt dat zijn asielaanvraag onderzocht moest worden door de commissaris-generaal kan hij niet worden bijgetreden.

Verzoeker betoogt tevens dat zijn eerste asielaanvraag was gefundeerd op een vervolging die uitging van Sri-Lankaanse militairen, terwijl hij nu naar voor brengt dat hij gezocht wordt door onbekende mannen. Evenwel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker expliciet aangaf dat de verklaringen ertoe dienen zijn eerdere verklaringen te ondersteunen.

In de bestreden beslissing wordt overigens benadrukt dat met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde enveloppe, deze enveloppe enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor niet waarom hij de stukken niet tijdens de eerste asielprocedure kon voorleggen en laat na aan te tonen dat de 'nieuwe' gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de verweerder heeft geoordeeld dat verzoeker geen nieuwe elementen betreffende zijn asielaanvraag heeft aangebracht, nu uit de verklaringen voor de vrederechter en uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat deze feiten kaderen in zijn vrees voor vervolging zoals onderzocht in zijn eerste asielaanvraag waarbij zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze vrees als niet gegrond hebben bevonden.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris binnen zijn beperkte bevoegdheid rechtsgeldig kon besluiten dat de door verzoekers voorgelegde documenten niet als *"nieuwe gegevens"* kunnen worden beschouwd in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Machtsoverschrijding of een schending van de artikelen 48/3, 51/10 of 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste en derde middel zijn ongegrond.

2.4. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht.

Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

"21. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn en tot doel moeten hebben de betrokkene een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de beslissing, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen de beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

21. Zij verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (Rvs 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

22. Verzoeker verwijst in dit verband naar gezaghebbende rechtsleer die het volgende stelt:

"Een motivering die slechts rekening houdt met bepaald elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende." (OPDEBEEK. T. en COOLSAET, A. Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge 1999, 189.)

23. Verzoeker is zeker niet in staat om te begrijpen waarom de thans naar voren gebrachte gegevens én documenten niet als nieuw beschouwd kunnen worden. "

2.5. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke

overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat reeds uit de bespreking van het eerste en derde middel gebleken is dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing wel degelijk kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Het tweede middel is ongegrond.

2.6. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en het principe van *“nemo ad impossibilia tenetur”*.

Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

“28. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker enkele documenten heeft voorgelegd, waaronder een enveloppe waarbij de door hem voorgelegde documenten werden verzonden naar zijn adres.

De bestreden beslissing stelt:

(...)

29. Ook in deze overweging heeft gemachtigd ambtenaar zich ingelaten met een inhoudelijk onderzoek van het dossier, terwijl de macht beperkt is tot een “prima facie” onderzoek.

Het is voor verzoeker onmogelijk om een bewijs te leveren van wat in de enveloppe zat.

Verzoeker kan ook niet tot het onmogelijke gehouden worden: een asielzoeker die documenten ontvangt uit zijn thuisland en zowel de documenten als de enveloppe voorlegt kan – na opening van de enveloppe – onmogelijk bewijzen dat die documenten afkomstig zijn uit deze enveloppe.

30. De overweging typeert de onzorgvuldigheid waarmee de bestreden beslissing is genomen.

31. De bestreden beslissing is niet gestoeld op een correcte feitenvinding. Verzoeker heeft nieuwe documenten voorgelegd en legt thans documenten voor waarbij zijn vrees tot vervolging blijkt aan de hand van documenten uitgaande van de Vrederechter te (...), waaruit blijkt dat hij gezocht wordt door onbekende mannen.

De bestreden beslissing steunt niet op een correcte feitenvinding en. Er is spraking van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.7. Over de enveloppe wordt in de beslissing gesteld dat ze enkel is wat ze is, een enveloppe zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Verzoeker betwist op zich niet dat een enveloppe op zich niet aantoonde welke documenten hiermee verzonden werden. Verzoeker laat ook thans na te verklaren waarom hij de documenten niet tijdens de eerste asielprocedure kon voorleggen en laat na aan te tonen dat de gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen. In de mate verzoeker het bewijs tracht te leveren aan de hand van de enveloppe oordeelt verweerder aldus op kennelijke redelijke wijze dat de enveloppe enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn.

Bovendien beperkte verweerder zijn beoordeling niet tot deze loutere vaststelling aangaande de enveloppe doch onderzocht tevens aangaande elk van de documenten en in het licht van de eerste asielaanvraag of ze van die aard zijn dat ze ernstige aanwijzingen vormen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Verzoeker toont niet aan met welk van de door hem aangebrachte nieuwe elementen verweerder geen rekening zou hebben gehouden bij de beoordeling van de nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Aangaande de aangevoerde machtsoverschrijding kan in hoofdzaak verwezen worden naar de uiteenzetting onder het eerste en derde middel. Met de vaststelling dat een enveloppe op zich niet aantoonde wat er mee verzonden wordt, hetgeen overigens niet betwist wordt door verzoeker, treedt verweerder niet buiten de bevoegdheid van zijn *“prima facie”* onderzoek, wanneer hij op grond hiervan vaststelt dat de enveloppe geen nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is. Machtsoverschrijding wordt niet aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN